

SUE MOORCROFT

Die
zomerliefde
op het eiland

Haar reis naar Malta
zet haar hele leven
op zijn kop

XANDER

ROMAN

1

Rosa draaide haar wijnglas tussen haar vingers rond, wilde iets zeggen terwijl ze haar best deed om boven het gebabbel en geroezemoes van Gino's terras en het verkeerslawaaï op de strandboulevard uit te komen. Hier, in de drukke buurt Sliema, stonden meer nieuwe dan oude gebouwen en op de boulevard wemelde het van de mensen die boottochten verkochten aan toeristen. Rosa was liever in Ta' Xbiex, met zijn traditionele, stenen villa's, ongeveer anderhalve kilometer verderop langs de kust, waar ze momenteel verbleef. In Sliema was het autogetoeter niet van de lucht, maar in Ta' Xbiex kon je soms het aangename geluid van kerkklokken in de blauwe hemel horen oprijzen, boven de deinende boten op de fonkelende zee.

De Maltese zon ging in vlammend lila en roze onder. In de baai deinde een rij rood met blauwe veerboten aan hun ankers. Te midden van het geluid van het drukke verkeer om haar heen zag Rosa dat hun lichten aangingen. Erachter, aan de overkant van Marsamxett Harbour, was de skyline van de hoofdstad Valletta te zien, die veranderde in een silhouet van wallen, koepels en torenspitsen.

Zach Bentley, die tegenover haar aan het tafeltje zat, keek naar haar. Hij had kort, zijdeachtig donker haar, bruine ogen en een goudbruine huid. Toen hij met ontbloot bovenlijf in de tuin van het appartement dat ze met haar moeder deelde aan het werk was, had Rosa gezien dat er over zijn schouders uitgevouwen vleugels waren getatoeëerd. En nu zag ze bovenaan zijn pols ook inkt: een Maltezer kruis waaraan een vogelkooi bungelde waarvan het deurtje openhing.

Haastig zei ze: 'Ik doe eigenlijk niet aan daten, ben ik bang. Mijn moeder vindt dat ik een "zomerliefde" nodig heb om over mijn vorige relatie heen te komen. En omdat zij erbij was toen je vroeg of ik vanavond iets te doen had en omdat zij vroeger met je vader hier op Malta op school heeft gezeten...' Ze haalde haar schouders op, inwendig vervloekte ze haar hartelijke en gastvrije moeder, Dory Hammond. Zij was degene die eruit flapte: "Wat leuk! Dan hoeft Rosa zich niet te vervelen als ik met Andy skype," alsof ik mezelf niet kan vermaken terwijl zij met haar vriendje zit te chatten. Toen had Rosa niet meer onder Zachs uitnodiging uit gekund. In plaats van te piekeren over Marcus, die in Engeland was, zat ze nu met deze man opgescheept.

Zach nipte van zijn bier en ze dacht een pretlichtje in zijn ogen te zien. 'Ik begrijp het.' Een heel lichte vleug Cornwallis in zijn stem, die contrasteerde met haar korte Yorkshire-klinkers. Toen flitste er een grijns over zijn gezicht en leunde hij samenzwerderig naar voren. 'Eerlijk gezegd... Mijn zus Marci en haar dochtertje Paige logeren bij mij in het familieappartement. Omdat Marci hier nieuw is en jij hier ook nog maar net bent, had ik eigenlijk willen voorstellen dat jij en Marci de hort op gaan terwijl ik op Paige pas.'

'O!' Rosa verslikte zich in haar volgende slok wijn en er trok een kleur van schaamte over haar gezicht. 'En toen zadelde mijn moeder je met mij op!'

‘Denk maar niet dat ik dat erg vond,’ verzekerde hij haar, nog steeds met die pretlichtjes in zijn ogen. ‘Maar het is waarschijnlijk wel zo verstandig om niet met me te daten.’ Kennelijk zag hij de grap er wel van in en vond hij het niet erg om zelf het mikpunt te zijn.

Ze schonk hem een aarzelend glimlachje, maar zei boos: ‘Die verrekte moeder van me ook!’

Hij bond in. ‘Marci denkt kennelijk dat als Paige in bed ligt, ze in de buurt van het appartement moet blijven. Overdag zwemt ze met Paige of ze gaat er met haar op uit, maar ik denk dat het niet verkeerd is als ze zo nu en dan een avondje uit kan.’ Hij zweeg even. Toen: ‘Ik denk dat Marci het niet erg vindt als ik het je vertel: ze zit vanwege stress thuis van haar werk. Haar nieuwe baas verwacht van haar dat ze te pas en te onpas kan overwerken, wat nogal lastig is voor een alleenstaande moeder.’

Het verkeer in de buurt was vast komen te staan en Rosa verhief haar stem boven het getoeter uit. ‘Hopelijk kunnen Marci en ik een beetje met elkaar opschieten. Mijn moeder zei dat ze hier was toen ik Paige met jou in de tuin zag en vroeg wie ze was. Ma weet altijd alles van iedereen.’ Dory, die sinds begin mei op Malta was, had Rosa bovendien verteld dat Zach en Marci nog een jongere zus hadden, die Electra heette en momenteel op reis was.

Zach leek in de gaten te hebben dat Rosa misschien net zomin zin had in een door Zach geregeld meidenavondje als dat ze zin had in een door haar moeder bedisselde date, en maakte er maar een grapje van. ‘Als je wilt, kan ik je zo weer naar huis brengen, maar dan gaat je moeder misschien denken dat ik je heb besprongen of dat ik te saai was voor woorden. Eigenlijk heb ik min of meer mijn zinnen gezet op spaghetti rizzi.’

Het liefst maakte ze er ook maar een geintje van, dus pakte ze de menukaart en zei: ‘Laten we dan maar wat gaan eten. Ik hoef

mijn moeder niet nog meer aanleiding te geven om zich ermee te bemoeien.’

Een energieke blonde serveerster bleef bij hun tafel staan, pen en blocnoteje in de aanslag. ‘Wilt u al bestellen?’

Het menu was zowel in het Engels als in het Maltees. Rosa zag dat rizzi zee-egels waren. Omdat ze wel wist dat ze plenty kans zou krijgen om bij haar moeder vreemd voedsel te eten, zei ze: ‘Penne met kip en nog een glas witte wijn, graag.’

Zach bestelde ook en richtte zich weer tot Rosa terwijl de serveerster zich weghaastte. ‘Regelt je moeder vaker je afspraakjes voor je?’

Rosa wist een glimlachje tevoorschijn te toveren. ‘Alleen als ze probeert om me mijn ex te laten vergeten.’

Achter Zach rees gejuich op, een groep was voetbal aan het kijken op een tv die aan de terrasoverkapping hing. Het overvolle terras was verdeeld tussen de gasten die aan de schermen gekluisterd waren en de anderen, die des te luider met elkaar zaten te praten om zich verstaanbaar te kunnen maken.

Zachs blik werd milder en hij zei op ernstiger toon: ‘In mijn ervaring vind je je eigen tempo wel in dit soort zaken.’

Hoewel ze hem moest nageven dat hij kennelijk begreep wat ze niet had gezegd, en ook dat hij zich inhield om zich niet op zijn stoel om te draaien om te kijken of er een doelpunt was gescoord, begon Rosa toch over iets anders. ‘Als jouw vader net als mijn moeder een legerkind was, hoe zijn jullie dan aan Ta’ Xbiex Terrace House gekomen?’ Haar wijn werd gebracht. Ze bedankte de serveerster en nam gauw een slokje nu die nog koud was. Ze was nog maar twee dagen op het eiland, maar had al ontdekt dat koude drankjes niet koud bleven op hete juniavonden.

Hij leunde in zijn stoel achterover, de bries woei zijn haar in de war, dat aan het begin van de avond schuin naar achteren gekamd was geweest. ‘Mijn opa was net als die van jou hier met het

leger gestationeerd. Opa Harry is met Rebekah getrouwd, en zij komt van Malta. Nanna en mijn oudtante Giusi hebben het huis van hun ouders geërfd. Toen zij nog klein waren, heette de straat nog Ta' Xbiex Terrace en niet Ir-Rampa – “The Ramp”. Hij sprak ‘Ta’ Xbiex’ iets anders uit dan Rosa’s ‘Ta Sjbiesj’, in zijn sj klonk de j zacht door, waardoor Rosa zich realiseerde dat er nog wel wat mankeerde aan haar uitspraak van het Maltees. Gelukkig voor haar was Engels een officiële taal op het eiland.

“Terrace” is een goede omschrijving,’ bracht ze naar voren. ‘Ik vind het mooi dat het een soort verandaterras vormt boven de wat gewonere weg eronder.’

Zach knikte. ‘Het huis was te groot om te verhuren, dus besloten Nanna en tante Giusi het tot vier appartementen te verbouwen, voor ieder twee. Toen de verbouwing achter de rug was, hebben ze mij gevraagd om ze in te richten.’

Rosa zag prompt de badkamer voor zich, waar ze nog maar een paar uur geleden in haar nakie had gestaan. Zach had de turkooizen en witte muren betegeld. ‘Mam was opgetogen toen je vader Steve ons via de Facebookgroep Legerkinderen er op attent maakte. Het is heel mooi. Je hebt het geweldig gedaan.’

Hij leek bijna verbaasd over het compliment. ‘Ik hoop dat jullie hier een fijne zomer beleven.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Op dit moment voelt het nog een beetje gek, want ik heb nog in maar drie huizen gewoond: in twee met mijn moeder en het derde met mijn ex, Marcus, alle drie in onze geboortestad Liggers Moor. Woon jij hier al lang?’ Hun serveerster zigzagde zich een weg tussen de tafeltjes om hun het eten te brengen. Rosa schudde haar servet los.

Hij pakte zijn vork en draaide er een dot spaghetti omheen. ‘Ik ben ook in het VK opgegroeid, maar ben dol op Malta. Uiteindelijk zal ik wel weer terug moeten, maar ik ben nog niet klaar met het benedenappartement van tante Giusi. Ze heeft nog geen keu-

ken of badkamer uitgezocht omdat ze erover denkt om haar huis in Lija te verkopen en er zelf in te trekken. Bovendien doe ik ook nog wat eigen klusjes en help ik een nicht met haar woning.’

‘Komt jouw vader volgende week naar de reünie van de Maltese legerkinderen?’ Rosa begon er plezier in te krijgen. Haar penne met kip was verrukkelijk en Zach bleek prettig gezelschap te zijn.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Hij is net met een nieuwe baan begonnen en mijn moeder heeft zware reumatoïde artritis, en dat gaat niet goed samen met reizen. Hij heeft Marci gevraagd om namens hem naar de reünie te gaan.’ Hij zweeg even en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat zou je ervan vinden als Marci met jou en Dory meegaat?’

Rosa knikte, bedacht dat als ze met een groepje gingen, ze Marci makkelijker zou leren kennen en kon kijken of ze elkaar een beetje lagen. ‘Lijkt me prima, als zij dat prettig vindt. Ga jij er dan niet naartoe?’

‘Ik geloof dat pa en Marci dat hebben bedisseld.’ Zach legde zijn mes en vork neer. ‘Dory vertelde me dat ze sinds haar jeugd niet meer op Malta was geweest.’

Het tafeltje naast hen zat vol luidruchtige toeristen. Rosa moest zich naar hem toe buigen om zich verstaanbaar te maken. ‘Tot deze zomer dan,’ zei ze instemmend. ‘Na mijn geboorte was mijn vader er bijna nooit, dus geld was altijd een probleem. Ze is dolgelukkig dat ze hier tot oktober is. Ik kon onbetaald verlof nemen van mijn werk om haar tijdens de zomer te helpen, mijn moeder heeft de verblijfspapieren geregeld.’

Zachs ogen werden donkerder toen de lichten aangingen en de laatste schemering overging in een donkere avond. ‘Klaarblijkelijk doet ze het goed als kookboekenschrijfster. Wat doe jij eigenlijk voor werk?’

‘Evenementen en fondswerving.’ Rosa hield haar antwoord kort, hoefde niet zo nodig het hele trieste verhaal te vertellen, dat

de breuk tussen Marcus en haar zo'n impact op haar carrière had gehad. 'Werkte je in het VK in de bouw?'

Zach wachtte even, ze bestelden bij de serveerster een ijskoffie voor Rosa en een espresso voor hem en toen zei hij: 'Mijn laatste klus had met data te maken en het schrijven van een rapport voor een overkoepelende academische organisatie.' Hij grijnsde toen ze hem met een wezenloze blik aankeek. 'Je hoeft niet te doen alsof je weet wat dat is. Ik heb van de verschillende academies binnen de organisatie gegevens verzameld, die gebundeld en gepresenteerd aan het bestuur, de managers, staf, studenten, ouders en de onderwijsinspectie.'

'Bepaald iets anders dan het inrichten van appartementen,' merkte ze op.

Hij keek naar het babbelende publiek op het terras, en naar de kustweg, waar een grote toeristenboot aan de kade aanmeerde en de passagiers zich verdrongen om van boord te gaan. 'Toen ik net het huis uit was, werkte ik in de weekenden voor kleine aannemers, dus daar heb ik het een en ander geleerd. Ik verdien de kost met het schrijven van rapporten, als freelancer.' De ijskoffie en espresso werden gebracht en Zach deed suiker in zijn kopje.

Rosa nam een slokje van haar koffie, die koud en schuimig was, en keek rond naar de mensen die van café naar café slenterden. Maltees en Engels vermengden zich met andere talen, palmboomen rezen op boven de in de buurt staande geparkeerde auto's. 'Dit moet voor onze ouders een geweldige plek zijn geweest om op te groeien.'

Zach verschoof op zijn stoel en onder de tafel veegde zijn knie even langs de hare. 'Ik zou het fantastisch hebben gevonden. Het is alsof ik me nu pas volledig realiseer dat ik een dubbele band heb met Malta, en met mijn Maltese oma en met mijn opa die hier met het Britse leger gestationeerd was. Ik vond er niks aan om in de gezinsvakanties hiernaartoe te gaan, om familie te be-

zoeken of door oude kazernes te sjokken, ik was veel liever gaan snorkelen.’ Er flitste een glimlach over zijn gezicht, maar zo te horen kwamen zijn woorden recht uit zijn hart.

‘Komt je opa bij jou logeren?’ vervolgde Rosa. ‘Mijn opa niet. Oma is drie jaar geleden overleden en zonder haar wil hij er niet naartoe.’ Met een steek in het hart haalde ze zich haar dierbare grootouders, Lance en Bette McCoy, voor de geest. Het verlies van Bette werd nu weerspiegeld in de afwezige blik die ze vaak in Lance’ ogen zag.

‘Ben bang van niet.’ Zachs schouders bewogen alsof hij zuchtte. De mensen om hen heen lachten en kletsten, namen hun telefoon op en riepen naar obers, terwijl Zach peinzend naar de zee staarde alsof zijn stemming door haar vragen was omgeslagen.

Met een schok was hij er weer met zijn hoofd bij, waarna hij over iets anders begon. ‘Paceville, daar moet je zijn als je uit wilt gaan. Net als het winkelcentrum bij The Point in Tigné, en in en om Sliema is er van alles te doen. Daar vertrekt de ferry naar Valletta, waar Sliema Creek overgaat in Marsamxett Harbour.’ Hij knikte in de richting van de boten. ‘De gebouwen in Valletta zijn verbluffend, evenals het uitzicht vanaf Grand Harbour aan de andere kant van de stad. En je mag Mdina niet missen...’

Rosa knipperde met haar ogen terwijl Zach verderging met het aanprijzen van de bezienswaardigheden op Malta. Het was alsof hij een knop had omgedraaid en in een reisleader was veranderd. ‘Bedankt,’ zei ze ten slotte. ‘Ik ben hier om mijn moeder te helpen, ik begin morgen. Ze is hier om een nieuw boek te schrijven dus we zullen het sightseeën eromheen moeten plannen.’

Prompt zei hij: ‘Ik vraag de rekening even.’

Toen die kwam, legde Rosa de helft van wat ze moesten betalen op tafel.

Om Zachs mondhoek krulde een lachje. ‘Ah. De etiquette van geen-echte-date.’ Maar nu was zijn glimlach een beetje geforceerd.

Hij haalde zijn sleutels tevoorschijn en Rosa nam aan dat hij het tijd vond om haar naar huis te brengen.

Hij keerde tegen de stroom koplampen in, alsof hij ervan uitging dat de andere auto's wel zouden remmen, en ze vroeg zich af, al was het maar als hersengymnastiek, hoe de avond zou zijn geëindigd als ze wél een date hadden gehad.

Dan zou die plotselinge stemmingsomslag pas een echte afknapper zijn geweest.

2

Zach bracht Rosa via de kustweg terug naar Ta' Xbiex. Auto's krioelden over twee rijbanen naar beide kanten. Links van hen zagen ze tussen de palmbomen lichten die kronkelend op het zwarte oppervlak van Sliema Creek weerspiegelden. In de Maltese havens en krekens wemelde het van de boten: motorjachten, zeiljachten en catamarans, roeiboten, rubberboten, veerboten, cruiseschepen, partyboten, kruisers en watertaxi's. Zij maakten net zozeer deel uit van het landschap als de gele rotsen waar het eiland uit bestond.

Aangekomen bij The Ramp zette hij de auto voor Ta' Xbiex Terrace House neer. Het hele drie verdiepingen tellende pand was van steen: muren, balkons en de elegante, sierlijke balustrades. Op straatniveau bevonden zich de garages en kelder. Op de etage daarboven bevond zich het benedenappartement met terras – dat momenteel aan Dory en Rosa werd verhuurd – dat bereikbaar was via een elegante stenen trap. De tuin naast het terras, met de stijlvolle zwarte balustrade waarachter puntige agaves en schaduwrijke palmbomen groeiden, evenals het bovenappartement met dakterras, waren in zijn geheel gereserveerd voor de familie Bentley.

Rosa stapte uit de auto en Zach liep met haar mee naar de voordeur, niet zozeer vanwege haar veiligheid, maar omdat hij voor zijn gevoel lomp was geweest, aan het eind van het etentje, toen zijn gedachten waren afgedwaald naar de grauwe, ongelukkige oorden die hij zo goed kende. Ze had hem behoedzaam aangekeken en op de terugweg naar huis had ze niet veel gezegd.

Hij had het voor zich gehouden dat zijn vader noch zijn grootvader hem op Malta zou bezoeken. Zach en zijn vader hadden elkaar in de afgelopen jaren amper gesproken en opa Harry was dement, waardoor voor hem het zonovergoten eiland, waarvan hij ooit zo had gehouden, een angstaanjagende, onbekende plek zou zijn. Nanna zorgde voor opa, dus zij kon ook niet komen.

En nu draaide Rosa zich met een beleefde glimlach naar hem toe. 'Bedankt voor het thuisbrengen.' Ze legde haar hand op de deur.

'Graag gedaan,' kaatste hij even hoffelijk terug. 'We komen elkaar ongetwijfeld nog wel een keer tegen.' Hij dacht erover om eraan toe te voegen: 'Hoop dat het oké was voor een nepdate,' maar hij besloot dat dit niet het moment was om grapjes te maken.

Toen ze naar binnen was gegaan, liep hij niet de volgende trap op naar het familieappartement, maar ging de trap weer af naar de straat. Hij pakte zijn telefoon en bestelde een taxi om hem naar de cafés in Paceville te brengen.

Achter zich hoorde hij een zacht geluidje en hij draaide zich om.

En daar stond een aarzelende Rosa op de trap.

Ze keken elkaar aan. 'O,' zei ze. 'Ik dacht dat je al weg was.'

'Ik dacht dat jij in je appartement was.' Hij zag dat ze bleef dralen.

Ze liep nog een paar treden verder omlaag. 'Het is nog vroeg. Ik bedacht dat ik eigenlijk wel wil kennismaken met dat nachtleven waar je het over had.'

‘In Paceville?’ Hij aarzelde. ‘Daar ga ik ook naartoe. Ik sta op een taxi te wachten.’

‘O.’ Ze lachte onzeker. ‘Zullen we die dan delen? Je hoeft je verder niet om mij te bekommeren, hoor. Ik ga graag zelf op verkenning uit.’

‘Oké. Tuurlijk... Luister, dan neem je zelf wel weer een taxi naar huis, ja? Malta is best veilig, maar...’

Ze sprong resoluut van de laatste twee treden af. ‘Bedankt. Doe ik.’ Ze wachtten in stilte, het enige geluid was het lawaai op de weg onder The Ramp.

Zach dacht aan de vrouw naast hem: tenger gebouwd met sproeten op haar hoge jukbeenderen, en lichtbruine ogen die fonkelden in de zon. Gistermiddag had hij haar vanaf het dakterras gezien en was blijven kijken hoe haar warrige, toffeekleurige, kortgeknipte haar bij elke snelle beweging om haar hoofd danste terwijl ze met Dory aan het babbelen was. Wanneer ze lachte, kneep ze haar ogen tot spleetjes.

Ze had haar lippen gestift, en hij had zich enorm tot haar aangetrokken gevoeld.

Het was heerlijk als je iemand aantrekkelijk vond. Het was fantastisch als dat gevoel wederzijds was. Hoewel ze in alle mogelijke toonaarden duidelijk had gemaakt dat hun avond samen geen date was, ging die vlieger nu niet op.

Dat was oké. Hij wist één ding van aantrekkingskracht: die stelde je zintuigen weliswaar op scherp en je huid ging ervan tintelen, maar je hoefde er niet per se iets mee te doen. Het was alsof hij in een kunstgalerie in Sliema naar een duur schilderij keek dat hij mooi vond: *’s Ochtends vroeg: boten voor anker in Spinola Bay.* Hij zou het nooit in bezit hebben, maar hij genoot er daarom niet minder van. Het was fijn om naar mooie dingen te kijken, hoewel een schilderij wellicht niet dezelfde tintelende opwindning opriep als Rosa deed.

Hij werd afgeleid toen koplampen zich door de nacht boorden en er een zwarte sedan bij de stoeprand stopte. Hij opende het dichtstbijzijnde portier voor Rosa en liep toen om de auto heen om naast haar te gaan zitten. ‘Paceville?’ zei de chauffeur en hij grijnsde alsof hij wilde zeggen: ‘Avondje stappen? Met háár? Wauw.’ Zach leunde naar achteren toen de auto de bocht nam en soepeltjes de helling af reed, de exclusieve buurt van The Ramp verruilde voor de kustweg en daarna voor het markante binnenland om de weg langs Sliema en een groot deel van St. Julian’s Bay af te snijden. De weg was vol koplampen en achterlichten, en de chauffeur moest voortdurend gas geven en remmen. Rosa keek met kalme belangstelling uit het raam.

Het ironische van deze avond, bedacht Zach, meedeinend met de bewegingen van de taxi toen de bestuurder racete om het oranje verkeerslicht te halen, was dat hij dolgraag met Rosa zou daten, maar ze woonden te dicht op elkaars lip om het vrijblijvend te houden, en aan iets serieus kon hij niet beginnen. Hij was voorlopig niet van plan een nieuwe relatie aan te knopen. Hij was twee keer zonder plichtplegingen aan de dijk gezet en één keer was hij ervan beschuldigd een meedogenloze hartenbreker te zijn. Dat had hij verschrikkelijk gevonden.

Het was beter als Rosa en Marci bevriend raakten. Zijn zus was in de glibberige, grijze greep van angst, en hij vond het vreselijk te zien dat ze zo lusteloos was dat het voor haar zelfs al een inspanning was om op Paige te reageren.

Alsof ze zijn gedachten had gelezen, zei Rosa: ‘Dus je vindt het echt niet erg om op je nichtje te passen?’

‘Totaal niet,’ antwoordde Zach. ‘Paige is mijn oogappeltje. Misschien is het niet erg cool om je zo goed te vermaken met een kind van vier, maar ik ben dol op haar.’

Hij besepte dat hij en Rosa nu voor de tweede keer op één avond geen date hadden. Hij moest er eigenlijk hardop om lachen, en eindelijk werd hij weer wat vrolijker.